

Hvor galt står det til?

At være luthersk, 1.

Hvad vi siger om synden, afgør, hvad vi lærer om frelsen.

Af Peter Olsen, bibellærer i Luthersk Mission.

Hvor galt står det egentlig til med mennesket efter syndefaldet? Er synden kun en tendens hos os, som vi kan styre med vores frie vilje? Eller er synden en magt, der bestemmer over vores vilje?

Lider det ikke-troende menneske af en åndelig sygdom, som det kan få en slags medicin imod, eller er et sådant menneske åndelig dødt? Er Guds nåde en medicin, der langsomt helbreder den syge, eller er omvendelsen en dødeopvækkelse?

Den katolske Kirke lærer, at mennesket er sygt eller skadet af synden, og at Guds nåde derfor er en åndelig medicin. Den hjælper viljen til at beslutte sig for det gode.

På den måde samarbejder Gud og mennesket om frelsen.

Katolikkerne taler gerne om arvesynd, men de forstår den kun som en tendens til synd, som en åndelig sygdom, ikke som et fuldstændigt fordærv af menneskets natur.

Dyb arvesynd

Reformationen var ét stort nej! til denne svage forståelse af synden.

Bag Martin Luthers lære om nåden alene lå hans lære om menneskets trælbundne vilje. Fordi mennesket er åndeligt dødt, må Gud være helt alene om at frelse det.

Omvendelsen er derfor en dødeopvækkelse. Syndefaldet fik de alvorligste følger for alle Adams og Evas efterkommere.

Med Luthers ord i De schmalkaldiske Artikler del 3: "Denne arvesynd er en så fuldstændig dyb og ond fordærvelse af naturen, at ingen fornuft kan erkende den, men den må tros ud fra Skriftens åbenbaring" (Troens Evangelium, Credo Forlag 1994, side 379).

Ikke vores beslutning

Det nye Testamente bruger tre udtryk om omvendelsen, som understreger, hvor galt det står til. Jesus siger til Nikodemus:

"Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige" (Joh 3,3).

Vi kan ikke selv beslutte os for at blive født. En fødsel er noget, der bliver gjort ved os. Sådan var det, da vi blev født af vores mor, og sådan var det, da vi blev "født af Ånden" (3,6).

En omvendelse er en ny fødsel, som Guds Ånd er alene om at gøre ved os. Paulus siger til efeserne:

"Også jer har han gjort levende, jer der var døde i jeres overtrædelser og synder" (Ef 2,1).

Før deres omvendelse var efeserne ikke åndeligt syge, men døde. Derfor var deres omvendelse en dødeopvækkelse. De lå som Lazarus inde i graven (Joh 11), indtil det øjeblik Jesu ord gav dem livet.

Som Lazarus ikke kunne tage livet af sig selv, sådan kan det vantro menneske ikke beslutte sig for at tro.

Skabelse af intet

Paulus kalder også denne dødeopvækkelse for "en ny skabelse" (Gal 6,15), og han siger, at den, der tror på Jesus, er "en ny skabning" (2 Kor 5,17).

Som det er med en fødsel og med en dødeopvækkelse, sådan er det også med skabelsen: Gud må skabe os, for vi kan ikke skabe os selv. Det gælder om den første skabelse af alle ting. Men det gælder også om den nye skabelse.

Synden er en så fuldstændig og ond fordærvelse af naturen, at vi kun kan stå Gud imod, indtil han omvender os og skaber troen inde i os. Det gør han af intet, men ved sit ord.

Desværre er mange, der kalder sig evangeliske kristne, vendt tilbage til en katolsk lære om synden og om menneskets samarbejde med Gud i omvendelsen. Følger vi den vej, mister vi nåden alene!

adgangsbillet til Guds rige er, at Kristus døde for ugudelige.

"Hvis vi er totalt ødelagte af syndefaldet, så er det kun en total nåde, der kan redde os. Så er vi fri for selv at præstere. Forståelsen af synden og af nåden hænger på denne måde tæt sammen."

Fra vejledningen om *Luthersk Mission og kirkeligt samarbejde*.

2011.